

hvilket Materiale der foreligger, og i hvilken Form det foreligger. Men er det ikke simpelt hen den højtærede Justitsministers Pligt at vide Besked med dette Materiale og med, i hvilken Form det foreligger? Er det ikke hans Pligt, lige saa vel som det er hans Pligt som øverste Efterforskningsmyndighed at følge, hvad den offentlige Anklager og Politiet foretager sig i en Sag af stor principiel Betydning? Naturligvis er det hans Pligt. Det er dog ganske utilstedeligt, at den højtærede Justitsminister paa den ene Side hævder dette i en Skrivelse til Finansudvalget og paa den anden Side kommer her i Tinget i Gaar Eftermiddags og siger, at han har forhørt sig hos Medlemmer af Kommissionen om Udenrigsministerens Stilling retsligt og moralsk, og at et af de paagældende Medlemmer af Kommissionen har erklæret, at der hverken juridisk eller moralsk kunde indvendes noget imod ham. Det er den vildeste Vilkaarlighed. Vil den højtærede Justitsminister henvende sig til Kommissionen og spørge, maa han henvende sig til den som dens overordnede og ikke som en tilfældig juridisk interesseret Herre, der spørger et Kommissionsmedlem, om han nu mener, at der er noget, der moralsk eller juridisk kan bebrejdes den paagældende. Saa maa Justitsministeren sige, ligesom det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen sagde i Gaar: Maa jeg faa det skriftligt. Lad saa Kommissionens Medlemmer erklære skriftligt, enstemmigt, at de i denne Sag efter deres bedste Formening ikke finder, at der for en Mand i Udenrigsministerens Stilling retligt og moralsk kan indvendes noget imod det, han har gjort. Lad os faa det skriftligt fra Kommissionen i formel, procesretlig Form her i Tinget, saa kan vi begynde at snakke om det. Men saa vil jeg endda sige, at selv bortset derfra beror det, naar det drejer sig om Moral, paa et Skøn, navnlig, naar det gælder en Minister, paa et politisk Skøn, hvad der kan passere eller ikke. Hvis altsaa Professor Birck, som det synes, mener, at det under et kapitalistisk Samfunds Onder, som vi lider under, nok kan tillades, at en Minister bærer sig ad, som den højtærede Udenrigsminister har gjort, skønt han i og for sig ikke billiger det, kan man herimod henvise til en af hans Kolleger ved Universitetet, Professor Vinding Kruse, som finder det aldeles moralsk utilstedeligt, og at det ligefrem bør gøres straffbart. Jeg vil for mit Vedkommende i denne Sag ubetinget henholde mig til Professor Vinding Kruses Betragtninger, jeg tror, det er den eneste sunde, rimelige og billige Vurdering

af et saadant Forhold, det vilde være det i al Almindelighed for Aktieselskabs- og Bankdirektører, og det gælder dobbelt, naar det er en Aktieselskabsdirektør, som er gjort til Landets Udenrigsminister. Den Sag er enkel og lige til, og det er lige saa vel lige til, at den højtærede Justitsminister kan gøre Finansudvalget bekendt med Materialet, og det er ganske utilbørligt paa den ene Side at svare Finansudvalget, som han gør i Skrivelsen, — og paa den anden Side at svare, som han har gjort heri Gaar.

Dertil kommer en anden Ting. Man ser altsaa, at Justitsministeren rent formløst spørger et enkelt Medlem af Kommissionen om, hvad han mener, og paaberaaber sig det som en autentisk Udtalelse fra Kommissionen her overfor Rigsdagen. Det er fuldkommen utilbørligt, og utilbørligt er det efter min Formening ogsaa, at Professor Birck, som er Medlem af denne Kommission, har tilladt sig, om jeg saa maa sige, at tipse Pressen i denne Sag ved at angive sin uforgribelige Mening om den, medens han sidder som Medlem af denne Efterforskningskommission, naar han bagefter skal være Undersøgelsesdommer i denne Kommission som Undersøgelsesret. Det er i Strid med alle elementære processuelle Sømmelighedshensyn, det kan slet ikke gaa at fortsætte saaledes.

I det hele taget ser man, at Offentligheden er i fuldkommen Vilderede med, hvorledes denne Kommission arbejder, og hvilke dens procesretlige Kvalifikationer er. Forleden stod der i „Politiken“, at man nok havde tænkt sig, at der skulde afholdes Forhør ind imellem Efterforskningen, og det kunde der altsaa ogsaa efter den urimelige Fortolkning, den højtærede Justitsminister har givet Loven. Men ved nærmere Eftertanke — hvor „Politiken“ har det fra, om det er fra Kommissionen eller hvorledes, ved jeg ikke —, men ved nærmere Eftertanke er man — „man“ — kommet til det Resultat, at det ikke behøves at tage Forhør ind mellem Efterforskningsarbejdet, men at Efterforskningsarbejdet nu kan afsluttes snart, og saa kan man gøre det hele af med nogle faa afsluttende Forhør. Saaledes stod der i „Politiken“ forleden Dag. Saa staar der i „Social-Demokraten“ i Dag: „Der er i Dagbladene fremkommet ganske fejlagtige Oplysninger om Bankkommissionens Undersøgelser. Det er saaledes blevet meddelt, at Kommissionen allerede skulde kunne slutte sin Virksomhed midt i Februar, hvorefter Forhørene ret hurtigt